

Говедаринъ Говедаръ с. м. прасолъ, пастухъ. Манафи ходят и пиятъ за Татунча юнак разпитват Овчари говедари. *Д. 31, 25—27.* Днесъ овчере-тъ и говедаре-тъ добывать агнета и телцы кога щатъ прѣзъ годинъ-тъ. *Л. Д. 1869 р. 175.* Сѣкій Пруссецъ, и найдолнія говедаръ е ходилъ много или малко въ училище. *ib. 1871 р. 214.* И говедаръ-тъ и кучета-та съ викъ, крискъ и лаение таятъ подиръ имъ. *ib. 1875 р. 89. Ср. сл. овчеринъ.*

Говежди Говечки пр. говаякій (*бичий и коровий*): Корово мясо сир. овчѣ и говеждо. *Л. Д. 1872 р. 136.* Варенъ говеждий дробъ. *ib. 1875 р. 86.* А нѣкои си измазватъ тия плѣтеща лѣтъ съ гвѣжды лайны или съ прѣстъ. *Пк. 34.* Кѣту си изтъкватъ платове платнены, вържатъ гы, къснатъ гы въ зелены гвѣжды лайна. *ib. 86. Ср. сл. лепешка, Еремия.*

Говѣж м. д. 1) выражаю почтеніе молчаніемъ, держу себя учтиво, кланяюсь (*ср. чеш. hovím, rozhovívám*): **Говене** заявленіе учтивости, почтительности (*син. честь*): *Прощайте* за много говене И за често кланяне. *Д. 45, 61—62.* Мама ъ плаче нарича: Грозданке мило мамино, Девет години съм те сукала, Девет мѣсеца да говѣиш На свекър и на свекърва, На първо либе вѣнчано. *ib. 13, 68—73.* „Прощай, куме говѣини, Говѣини, куме малчани,—Роднина я не роднина, Булка са назад не враща. *З. 78.* Въ старо врѣмя приказватъ чи булка си носила було до 9 цѣлы мѣсецы, и додѣ е раждала дѣте, и говѣла въ сичко това разстояние свекру и свекърви, т. е., не продумвала нищо, додѣ ъ не *прости*. Тойзи обрядъ еще ся варди по много мѣста въ Българинъ, да говѣятъ млади булки по нѣколко си дны, не само свекру и свекърви, нѣ и на други лица, кои съдѣйствуватъ въ свадбѣ, както куму и кумици и прочимъ, кои тоже трѣбва да ги выкатъ на „*проиш*“ въ урѣчени дны и да ги подарятъ нѣщо си. До него врѣмя млада булка нищо не говори, и ся казва, чи „говѣе“; а и жениху млада булка не продумва, додѣ не ъ *прости* първый вечеръ, и ъ подари нѣщо си, кое та сматра за свято и държи прѣзъ цѣлый си животъ. *Пк. 126*.* Мама ъ плачи, нарича: „Грозданке, мила мамина! Деветъ години си сукала, Деветъ мѣсецы да говѣиши! На свекра и на свекърва, На първо либе вѣнчано. А Грозданка ся дочюза, Деветъ години да говѣй! Чи е Грозданка говѣла Деветъ години на свекра, — и на свекърва На първо либе Слънчице. Слънцу ся жалба нажали, Чи е Грозданка нѣмица, Та ся за другъ зачуди, Да не е нѣма нѣмица; *Пк. 128.* У южните Славяне невѣстата говѣе (не говори) до онова